

SL I-4615

93(47)

G49

N. GLEBOV

Rolul Sindicatelor Muncitorești
IN
REVOLUȚIA RUSA

Eugen Moșu
trad. în drept
1927

Biblioteca Proletariatului No. 13

Depozitul general : LIBRARIA SOCIALISTA

str. Sf. Ionieă No. 12, București

Prețul Lei 1.50

Muncitori,

Inscriși-vă în sindicalul vostru de breaslă.

Inscriși-vă în partidul vostru, — în partidul Socialist.

Citiți și împărtășiați ziarele și broșurile Socialiste.

Faceți și pe alții să facă tot așa !

**Rolul Sindicatelor Muncitorești
în Revoluția Rusă**

1-4615

323.27(47)„1917“ : 331.105.44

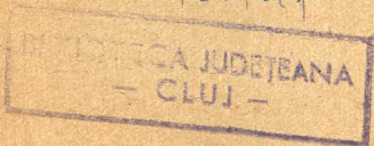
93(47)„1917“

578747

578.7h7

Mulți își pun întrebarea: ce vor deveni Sindicatele muncitorești — astăzi, organ de grupare, de educare și de luptă ale clasei muncitoare,— mâine, în vâlmășagul Revoluției sociale — și a doua zi, când, după opera de răsturnare, va urma cea de reconstituire, de înălțare a mândrului edificiu socialist, în care, pentru întâia oară în istorie, clasa muncitoare va fi la ea acasă, stăpână pe dest'nele ei ?

Dacă până acum răspunsul la această întrebare nu putea fi decât presupuneri, astăzi, în lumina marelui Revoluții comuniste ruse, el iese din cadrul presupunerilor pentru a intra în acela al realităților. Drumul străbătut de sindicatele ruse va fi — în cea mai mare parte — drumul ce va avea să străbată sindicatele muncitorești din întreaga lume, când ceasul Revoluției mondiale va suna.

Iată de ce paginile ce urmează, — scrise de unul care a trăit, fiind la locul de frun'e,

viața sindicatelor ruse, în timpul revoluției, — vor fi nu numai un document istoric, ci și oglinda activității viitoare a sindicatelor de pretutindeni și a formelor ce această activitate va lua.

E. B.

Rolul Sindicatelor Muncitorești în Revoluția rusă

Mișcarea sindicală rusă, născută în perioadele revoluționare, a urmat, progresând, acelaș drum ca și mișcarea muncitorească revoluționară. S'a născut în 1905, în timpul primei revoluții ruse, apoi s'a stins, înăbușită de reacțiunea triumfătoare, pentru a renaște cu noua revoluție, de astădată victorioasă.

În Februarie 1917, când începu marea revoluție rusă, mișcarea muncitorească nu avea de loc sindicate puternice care să-și pue probleme de clasă pur proletariene. Toate sindicatele fuseseră desființate de un șovinism orb și un militarism reacționar. Chiar acelea cari ar fi sprijinit în totul imperialismul rus, nu au fost cruțate.

Dar, după ce imperialismul rus, autoerația și militarismul celor trei ani de război deschiseră pentru totdeauna ochii proletariatului rus, după ce atotputernicia țarilor și imperialismul fură răsturnate, o eră nouă începu în mișcarea muncitorească rusă. Din chiar primele zile ale revoluției din februarie, situația se schimbă: sindicate

au luat naștere și s'au dezvoltat repede. În timpul celor patru luni dinaintea întâiei Conferințe a sindicatelor din întreaga Rusie, mai bine de o mie de sindicate au fost înființate în Rusia, cu peste două milioane de membrii; după datele Comisiunii mandatelor, 967 de sindicate trimiseseră delegați la această conferință. Sindicatele numărau 1.475.429 de membrii; căile ferate, poșta și telegraful nu sînt cuprinse în acest număr; apoi, reprezentanți a numeroase organizațiuni nu au putut să sosească la timp la congres.

Din aceste câteva cifre se vede că mișcarea sindicală rusă, cu toate că tînără încă, se ridică dintr'odată la nivelul mișcării socialiste din Europa apuseană. Ea o întrecu chiar prin scopul și sarcinile ce-și impuse.

Sindicatele ruse, născute în timpul revoluției și crescute în spiritul său, își îndreptară toată activitatea lor către lărgirea și adîncirea acestei revoluții. În această perioadă revoluționară, în toiul luptelor, le-a fost peste putință sindicatelor ruse să păstreze „neutralitatea” politică față de întreaga mișcare revoluționară a proletariatului. Din contră, cu progresul revoluției, ele își accentuară lupta pentru liberarea completă a clasei muncitoare din lanțurile imperialismului și capitalismului. Sindicate neutre nu au existat în Rusia; pretutindeni se discută politică; fiecare sindicat influența într'un fel sau altul asupra oricărui eveniment politic al revoluției care-și urma cursul său. A fost luptă de partide în toate alegerile, în întrunirile de delegați, conferințe, congrese, etc. chiar „neutrii”, — menșevichii, — se convinseseră că politica nu poate fi înlăturată din

sindicate și-și organizează grupuri de partizani în sindicate, cari să le reprezinte părerile lor politice.

Neînțelegerile, în sânul sindicatelor, s'au născut din deosebirea de vederi asupra caracterului și viitorului revoluției ruse. Unii urmăreau să întărească cuceririle revoluției din Februarie, adică regimul democrație în Rusia; alții socoteau că revoluția burgheză din Februarie trebuia să se transforme în *revoluție socială* și că, prin urmare, toată acțiunea clasei muncitoare trebuia îndreptată în spre întinderea revoluției și a transformării ei în revoluție socialistă. Evenimentele cari urmăreau să dovedească că acest din urmă punct de vedere era cel adevărat și că sindicatele muncitorești trebuiau să-și îndrepte atenția lor către transformarea fundamentală a întregului aparat economic burghez al țării.

Lupta pentru înrăurirea diferitelor partide asupra mișcării și pentru înrăurirea sindicatelor însăși asupra mersului revoluției apărură, mai ales, la Conferința sindicatelor din întreaga Rusie. Inceputul stăpânirii burgheze ruse, în întreaga viață politică și economică a țării, hotărî linia de conduită a unui grup de sindicate destul de tari în acel moment și mai ales a șefilor lor. Ceva mai mult de jumătate din delegații sosiți la Conferință arătară toată nesiguranța momentului pentru țară.

Rolul sindicatelor se mărginea, ca mai înainte, la lupta economică a proletariatului, la cultivarea și educarea poporului și la lupta în contra lipsei de lucru. Și numai sub înrăurirea și stăruința jumătății revoluționare a conferinței, acest rol fu

lărgit și s'a admis ca sindicatul să ia parte la organizarea controlului muncitoresc asupra producției. Mulțumită acestei stăruințe s'a recunoscut nevoia de a sprijini activitatea sfaturilor cari urmăreau lărgirea cuceririlor sociale ale proletariatului.

Dar, dacă la conferința sindicatelor din întreaga Rusie, care a avut loc în luna Iunie 1917, nu erau cu toții de aceeași părere asupra viitorului revoluției, dacă însă și majoritatea delegaților s'a pronunțat pentru conlucrarea de clase și pentru sprijinirea regimului burghez din Rusia, în Iulie 1917, organizațiunile își schimbă brusc tactica și admiseră nevoia de a lupta pentru un guvern al sfaturilor și pentru reorganizarea socialistă a societății. Deja în luna August, la adunarea dela Moscova, un grup de sindicate luă o poziție hotărât revoluționară față de majoritatea adunării care propovăduia o tactică de conlucrare cu burghezia. Chiar din acel moment, mișcarea muncitorească rusă se puse pe adevăratul teren al luptei de clasă a proletariatului, al desființării regimului capitalist și al înlocuirii lui prin societatea comunistă. În luna Septembrie, la adunarea democratică, convocată de guvernul lui Kerensky, grupul sindical se despărți cu totul de majoritatea oportunistă a adunării și declară limpede că sindicatele vor sprijini lupta pentru guvernul muncitorilor și țăranilor. Evenimentele cari urmaară adevărata această declarație, prin participarea activă a sindicatelor la revoluția din Octombrie. (Revoluția bolșevică. N. Tr.).

Totuși, acțiunea sindicatelor nu se mărgini la lupta politică. Alături de această luptă, în afară

de care nu puteau rămâne, ele fură absorbite de lupta economică pentru ziua de opt ore, pentru mărirea salariilor, pentru îmbunătățirea celorlalte condiții de muncă. Cu triumful revoluției din Februarie, clasa muncitoare rusă căpătă o libertate destul de largă pentru a lupta în contra capitalului. Dar, pentru a asigura succesul acestei lupte, era nevoie de organizațiuni puternice și centralizate ale clasei muncitoare, sub formă de sindicate muncitorești. Înainte de revoluție, muncitorii nu erau organizați, pe când capitaliștii aveau puternice organizațiuni de luptă; aceștia erau grupați în trusturi și în sindicate industriale puternice.

Îndată ce lanțurile țarismului fură sfărâmate, muncitorii se organizară în sindicate și, unindu-și forțele, începură lupta în contra capitalului organizat.

În timpul celor opt luni de guvern democrație burghez, proletariatul se îngriji cu sârguință de organizarea sindicatelor sale. La începutul revoluției din Februarie, un foarte mare număr de sindicate fu înființat; fiecare grupare de muncitori, legați prin aceiaș profesiune, căută să înființeze, în mod independent, un sindicat, contrar principiilor în de obște admise a organizării pe industrii. Se formară uniuni de corpuri de meserii, mai ales în industria metalurgică; uniuni de firme, uniuni paralele, etc.

Multă muncă a trebuit pentru organizația unică în aceiaș industrie.

Muncitorii ruși înțelegeau cu greu principiul organizării pe industrii și toată perioada dinaintea revoluției din Octombrie a constat, pentru miș-

578.7h7

care profesională, în organizarea sindicatelor și formarea marilor organizațiuni industriale cari să unifice micile corpuri de meserii. Această muncă nu este încă terminată și mai sînt încă și acum un mare număr de sindicate bazate pe principiul legăturii de meserie și nu pe acela al legăturii pe industrie.

În timpul primelor opt luni ale revoluției, clasa muncitoare din Rusia a depus o mare sîforțare în domeniul luptei economice. Lupta pentru ziua normală de opt ore a început chiar din primele zile ale revoluției din Februarie; ziua de opt ore a fost introdusă printr'o simplă declarație, dar numai fabricanții din Petrograd și Moscova consimțiră, siliți de revoluție, s'o introducă, în fabricile lor, după ce muncitorii singuri își luară dreptul să nu lucreze decît opt ore pe zi; în tot restul Rusiei, lucrătorii continuară să muncească dela nouă, la zece ore pe zi. Muncitorii, după ce înfrânseseră autocrația rusă, după ce sfărâmară toate piedicile ce se puneau în calea luptei lor, începură un atac deschis în contra capitaliștilor, aceste pasări de pradă cari nu voiau să introducă ziua de opt ore în fabricile lor. În multe orașe au izbucnit greve pentru această cerere democratică a clasei muncitoare. Pentru a pune capăt acestei lupte, sindicatele cerură, înaintea celei de a treia Conferință, Ministerului de industrie și comerț, mai întîi, și Ministerului Muncii, mai târziu, stabilirea zilei de opt ore. În hotărârile Conferinței, „publicarea imediată de către guvernul provizoriu a unui decret asupra zilei de opt ore pentru toți salariații fără excepție”, fu recunoscută de absolută nevoie. Dar guvernul burghez

rămase surd la cererile muncitorilor și ministrul Muncii avea abia intenția să înceapă „discuția asupra întocmirii legii asupra zilei de opt ore”.

În afară de lupta pentru ziua de opt ore, lupta pentru mărirea salariilor a răpit o mare parte din timpul sindicatelor. Prețurile lucrurilor de primă necesitate se urcaseră în mod de necrezut în timpul războiului, pe când mărirea salariilor nu atingea decât anumite industrii, într'un număr foarte restrâns, a căror oprire ar fi însemnat căderea guvernului imperialist. Ceva mai mult, această mărire de salarii fu neînsemnată și nu îmbunătăți situația materială a clasei muncitoare.

Capitaliștii, sprijiniți de guvernul burghez al lui Leon Kerenski, se arătară întru câtva mai binevoitori față de muncitori, dar le preocupau fiecare gologan și foarte adesea îi siliu la grevă. Atunci începu o luptă pentru minimum de salariu trebuincios pentru a putea trăi și numai mulțumită unui viu atac revoluționar organizat, muncitorii reușiră să înfrângă rezistența burgheziei. Capitaliștii cedară siliți, iar când muncitorii reușiau, fie prin mijloacele legale, fie prin contractul colectiv, fie prin lupta deschisă, să obțină mărirea salariilor, burghezia se plânga guvernului asupra imposibilității de a continua să facă să meargă fabricile din cauza pretențiilor de necrezut ale lucrătorilor cari, cerând salarii „fabuloase”, pricinuiau dezorganizarea producției.

Cu toate plângerile burgheziei contra măririi salariilor, exploatarea ne mai auzită a muncitorilor era în floare și prețurile obiectelor de primă necesitate creșteau enorm, așa că muncitorii erau

siliți să ceară, din timp în timp, mărirea salariilor pentru a nu muri de foame.

Sindicatelor și federațiunile lor trebuiau nu numai să ducă lupta pentru mărirea salariilor, ci și să stabilească, pe cât cu putință, salarii egale pentru diferitele categorii de muncitori din industrie. Sindicatelor se văzură silite să întocmească cel mai detaliat tarif, împărțit în grupuri și categorii, după greutatea și complicațiile muncii. Această luptă, începută înaintea revoluției din Octombrie de către sindicatelor muncitorilor tipografi și metalurgiști, fu dusă, mai târziu, de către toate celelalte sindicate.

Totuși, organizarea sindicatelor și lupta pentru ziua de opt ore nu erau totul. Sindicatelor luară o parte activă la stabilirea controlului muncitoresc și făcură multe eforturi pentru a împiedica dezorganizarea completă a producției de către capitaliștii prădalnici.

În primele luni ale revoluției, — epocă în care s'a născut ideea însăși a controlului muncitoresc, — Comitetele de fabrică își luară asupra-le această sarcină; în lunile următoare, controlul muncitoresc căzu în sarcina sindicatelor. (1).

Acestea crezură de nevoie să ia în mâinile lor controlul muncitoresc pentru a-l centraliza și forma în fiecare organizație industrială, Comisiuni de control economic cari să fixeze condițiile economice ale fiecărei întreprinderi în interesul întregii industrii și al clasei muncitoare din întreaga Rusie.

---

1) *Asupra Controlului muncitoresc în fabrici*, instituit de Revoluția rusă, „*ibiblioteca Proletariatului*” se va ocupa într'unul din numerile sale viitoare.

În afară de controlul muncitoresc, care a ajutat, fără îndoială, la desființarea clasei capitaliste în fabrici și care a înlăturat dezorganizarea întreprinderilor, sindicatele au căutat să-și întindă influența lor asupra organizării producției și să împiedice distrugerea complectă a industriei. Sindicatele muncitorești și-au trimis delegați în toate organele de direcție și de organizare pentru a ajuta la lupta în contra dezorganizării întreprinderilor industriale și în contra dezorganizatorilor însăși, — capitaliștii.

Dar toată această muncă, care cerea continuitate și regularitate, a fost adesea întreruptă de evenimentele politice. În timpul celor opt luni de stăpânire burghezo-social-patriotă, sindicatele s'au ocupat nu numai de chestiunile economice, ci și de chestiunile politice, căci ei au înțeles că aceste două chestiuni sînt nedespărțite și că, dacă situația politică ar fi rămas aceiaș, situația economică a clasei muncitoare s'ar fi înrăutățit și toate cuceririle sale s'ar fi prăbușit. Iată de ce sindicatele părăsiră, în mod provizoriu, acțiunea lor economică în luna Octombrie (1917), *se consacrară cu totul luptei politice și jucară în timpul revoluției din Octombrie, rolul care corespundea capacității lor organizatoare.*

Infrângerea stăpânirii capitaliste aduse o mare schimbare în viața muncitoare și a organizațiilor sale economice; ea trebui să *întrebuințeze toate forțele sindicatelor pentru deslegarea problemelor noi, necunoscute până atunci.*

Grevele își pierdură deodată violența lor, căci muncitorii revoluționari ruși cari puseseră mîna pe guvern în Octombrie 1917, își spuneau: „Sub

guvernul muncitorilor și al țăranilor nu mai este loc pentru greve”, și încetară mișcărilor greviste odată cu înfăptuirea revoluției. *Grevele nu-și mai aveau rostul lor* după revoluția din Octombrie, ca mijloc de luptă a clasei muncitoare pentru îmbunătățirea stării sale economice. Guvernul muncitorilor și al țăranilor introduse ziua de opt ore prin lege; el regulă, mai târziu, salariile pe aceeași cale.

Dar, odată ce lupta muncii în contra capitalului își pierdea însemnătatea ei de altădată, *sindicatul, trebuia să-și schimbe tactica, transformându-se din organe economice de luptă, îndreptate până atunci în contra capitaliștilor, în organizațiuni auxiliare ale Statului socialist însuși.* Și dacă în luna Aprilie 1917, camaradul Lenin, nu găsi altă expresie decât aceea de „ballă”, pentru a defini mișcarea sindicală, el singur a recunoscut apoi sindicatelor, *frumosul rol pe care îl joacă în reorganizarea economiei naționale ruse.*

Părăsindu-și vechiul lor rol, sindicatele se ocupară, din acel moment, de probleme mai grele și mai complicate: organizarea industriei și fixarea condițiilor de muncă în Statul socialist.

Sînt câteva zecimi de ani, de atunci, Karl Marx spunea că gradul de dezvoltare al industriei unei țări se putea judeca după acela al organizațiilor sale profesionale. Noi putem acum judeca gradul de dezvoltare al industriei socialiste ruse, după rolul pe care îl joacă sindicatele muncitorești în organizarea acestei industrii. Și tocmai pentru a juca acest rol, au fost înființate sindicatele de producție. Înainte de revoluția din Octombrie, era nevoie de organizațiuni muncitorești

bazate pe principiul legăturii de meserie, pentru a avea mai mult succes în lupta proletariatului în contra capitalismului; după luna Octombrie, sindicatele de acest fel au fost trebuincioase pentru a întrebuița mai bine forțele muncitorești în organizarea vieții economice a țării. *Rolul sindicatelor muncitorești în revoluția din Octombrie a fost atât de însemnat încât cu drept se poate spune că ele au intrat ca stăpâne în noul lor Stat socialist.* Atât la Petrograd cât și la Moscova, cele două centre ale mișcării sindicaliste, era cartierul general al forțelor revoluționare și toți conducătorii sindicaliști se găseau atunci la postul lor de luptă în contra stăpânirii capitaliste.

Statul-major al Revoluției din Octombrie se găsea la institutul Smolny, în apartamentele etajelor de jos, ocupate de către Comisiunea centrală a sindicatelor din întreaga Rusie; aici a fost organizat guvernul muncitorilor și al țăranilor și tot de aci **Biroul revoluționar al Comitetului** partidului comunist din Petrograd conducea mișcarea muncitorească din acest oraș.

Reprezentanții mișcării sindicaliste ruse au jucat un mare rol în revoluția din Octombrie. În primele luni ale acestei revoluții, sindicatele au urmat curentul general al luptei revoluționare a clasei muncitoare pentru apărarea guvernului muncitorilor și țăranilor. Apoi, când apărură noi probleme privitoare la punerea bazelor unui Stat socialist, a ridicării întregii economii naționale, a industriei, comerțului, transporturilor, etc., *ele luară conducerea organizării noii Rusii socialiste.*

Întâiul Congres al sindicatelor din întreaga Rusie a hotărât, în Ianuarie 1918, că: „centrul de

gravitate al acțiunii sindicale trebuie trecut în domeniul organizării vieții economice a țării". Din acel moment, sindicatele s'au consacrat cu totul acestui rol de organizare și în timpul celor zece luni de zidire socialistă, ele au ajutat, din toate puterile lor, Guvernul staturilor la reconstituirea economiei naționale, cu desăvârșire dezorganizate.

În timpul Revoluției din Octombrie, industria rusă era în ajunul unui dezastru complet; fabricile se opriau cu zecile, fabricanții își părăsiau afacerile după ce prădau pe cât puteau. Clasa muncitoare nu rămase cu brațele încrucișate față de această stare de lucruri; ea se puse la lucru, pentru reconstituirea producției, cu propriile ei mijloace. Controlul muncitoresc fu întărit. Comitetele pe fabrici obținură dreptul să controleze viața economică a fabricelor, sub conducerea sindicatelor și să înlăture toate elementele cari ar pune piedici dezvoltării industriei. *Productivitatea fabricilor trebuia mărită.* Comitetele pe fabrici, mână în mână cu sindicatele, luară, hotărît, asupra-le, această sarcină complicată și împiedicată prăbușirea completă a industriei.

Înainte de Revoluția din Octombrie, controlul muncitoresc nu avea forța care trebuia pentru mărirea productivității industriei ruse, căci guvernul socialist oportunist de atunci punea piedici, prin toate mijloacele, introducerii controlului muncitoresc în fabrici sau se servia de el, în propriu-î interes, pentru a-și procura materii prime și combustibil. După Revoluția din Octombrie, legea da Comitetelor din fabrică, Comisiunilor de con-

trol și, prin urmare, sindicatelor, destule garanții nu numai *pentru a controla efectiv pe fabricanți, dar și pentru a pregăti trecerea fabricelor și uzinelor în mâinile clasei muncitoare.*

Rolul sindicatelor, în această chestiune, a fost din cele mai însemnate, căci era necesar să se dea Controlului muncitoresc o organizare regulată; trebuia luptat în contra înțelegerii greșite ce comitetele pe fabrici dau ideii că Controlul muncitoresc înseamnă organizarea producției de către muncitorii fiecărei fabrici și a fiecărei uzine. Ca rezultat al acțiunii sindicatelor, o delimitare s'a făcut între controlul și organizarea producției. Aceasta din urmă a fost dată Sovietelor Economiei naționale, din cari făceau parte și reprezentanții ai sindicatelor. Reprezentanții comitetelor pe fabrici și ai sindicatelor luau parte la conducerea întreprinderilor naționalizate, cari erau cu totul supuse organelor economice ale Statului. Comisiunea de control era însărcinată să verifice întregul aparat al întreprinderii precum și împărțirea materiilor prime și a produselor fabricate.

Sindicatul înțeleseră, cum trebuia, controlul întregii vieți industriale a uzinelor și fabricelor și îl efectuau într'un chip metodic și regulat. Întrucât privește regularizarea și organizarea industriei, sindicatele și comitetele pe fabrici intrau în toate organele oficiale de conducere și organizare și asigurau, astfel, o dreaptă deslegare tuturor chestiunilor privitoare la organizarea industriei ruse. Sindicatul, pe lângă că luau parte în organele Statului, *lucrau, de asemenea, la creșterea producției.* Era nevoie să se ia măsuri pentru creșterea producției muncitorești,

pentru a face să meargă fabricile și uzinile. Și aceasta nu s'a putut face decât fixându-se un minimum de producție zilnică pentru fiecare muncitor. Când fabricanții erau învinuiți că sabotează, că reduce și chiar oprește cu premeditare munca, în fabricile lor, ei se justificau întotdeauna spunând că salariile ridicate și micșorarea enormă a productivității muncii lucrătorilor nu le mai da putința să continue a produce. *Dar când guvernul muncitorilor și al țărănilor puse mâna pe fabrici, producția nu numai că n'a scăzut, ci, din contră în multe întreprinderi, s'a mărit. Sindicatele jucară un rol hotărîtor în creșterea productivității muncii;* ori de câte ori un sindicat cerea o mărire de salarii, el stabilea, alături de arătarea exactă a salariilor, și productivitatea zilnică a muncitorului. Sindicatul cerea dela muncitor, pentru un anumit salariu, o cantitate anumită de produse fabricate.

În afară de o mulțime de probleme economice, organizarea și regularizarea vieții economice, creșterea producției, reglementarea condițiilor de muncă, stabilirea salariilor cari să corespundă mai bine condițiilor de existență ale muncitorilor, — pe cari syndicatele trebuiră să le deslege, ele mai aveau încă să hotărască legăturile reciproce cu guvernul sfaturilor. Primul congres al syndicatelor din întreaga Rusie, a hotărîit că: „*Syndicatele, odată dezvoltate, trebuiau să devie, în cursul revoluției socialiste, organe ale guvernului socialist, lucrând ca atare, în legătură cu celelalte organe ale guvernului, pentru introducerea în viață a noi principii de organizare a vieții economice*”.

Cum a lucrat în practică în totalitatea sa, mișcarea sindicalistă, cu guvernul muncitorilor și al țăranilor, la deslegarea tuturor problemelor puse?

În ultima jumătate de an, chestia transformării societății capitaliste în societate socialistă s'a pus guvernului sfaturilor. Acesta trebui să se ocupe de organizarea producției și a aprovizionării și, în acelaș timp, să creeze o armată socialistă puternică, în stare să apere Statul socialist și cuceririle obținute timp de un an și jumătate de lupte.

Dacă, în întâia jumătate a revoluției din Oc-tombrie, acțiunea era îndreptată în spre lupta directă pentru putere, lupta în contra contra-revoluționarilor din năuntru și din afară, în a doua jumătate a acestei revoluții, când stăpânirea sfaturilor era deja solid stabilită, *munca de crea-țiune trecea pe planul întâi. Aci, organizațiunile economice ale clasei muncitoare, syndicatele, mai ales, puteau să fie de un mare folos Staturilor, în reorganizarea societății.*

Îndată ce aproape toată industria rusă a fost naționalizată, syndicatele lucrară la întemeierea noiei ordine socialiste; dacă ele nu luară în propriile lor mâini organizarea și administrarea imediată a producției, totuși, intrară în toate organele economice ale Statului, dela Sovietul superior al Economiei naționale, până la direcțiunile numeroaselor fabrici împrăștiate în întreaga Rusie și ele intrară în toate aceste organe ca organizațiuni industriale puternice. Aceste organizațiuni trimiteau mai departe, priu delegații lor, organizațiuni noi și direcțiunii întreprinderilor industriale, toată experiența și toată practica lor în producție.

Sindicatelor mai luară parte și la aprovizionarea orașelor. Când Guvernul sfaturilor înțelese situația critică, din punctul de vedere al aprovizionării, a centrelor revoluționare, Petrograd și Moscova, el ceru sindicatelor, concursul lor, pentru transportul cerealelor dela țară la orașe. Sindicatelor răspunseră la acest apel, trimiseră în masă, muncitori, la țară și, după două sau trei luni de muncă, marile centre muncitorești scăpară de foamete; muncitorii mai ajutară și proletariatul satelor să organizeze comitete și sfaturi de țărani și-i sprijiniră în lupta în contra burgheziei țărănești.

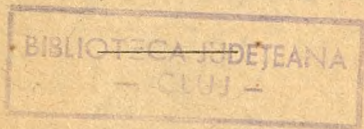
Guvernul sfaturilor a mai trebuit să organizeze armata roșie, viguroasă și puternică în cantitate și în calitate. Contra-revoluția în interior nu slăbia, ci creștea și amenința existența Statului sfaturilor.

Dorința burgheziei internaționale de a înfrânge Guvernul sfaturilor, intervenția „Aliaților”, trimiterea de trupe în Murman și în regiunea mării Caspice, cerea, din partea guvernului sovietist, cele mai mari eforturi pentru a respinge pe inamic. Trebuia o armată și numai muncitorii însăși puteau înființa o astfel de armată. Sindicatelor ajutară la crearea acestei armate; ele dădură un mare număr, nu numai de simpli soldați, ci și camarazi conștienți cari, în multe cazuri, au fost din șefii mișcării muncitorești.

Astfel, dacă înainte de Revoluția din Octombrie, mișcarea sindicală, în totalitatea ei, și diferitele organizațiuni muncitorești au trebuit să lupte în contra capitaliștilor pentru satisfacerea revendicărilor economice; dacă, înainte de Revoluția din

Octombrie, ele au fost silite să cheltuiască energie în lupta contra guvernului de coaliție, care, în toate ocaziunile a mers mână 'n mână cu burghazia, după Revoluția din Octombrie, mișcarea sindicalistă încetă lupta economică și-și îndreaptă toate puterile în spre lupta politică. Sindicatele sprijiniră cu energie Guvernul sfaturilor și luară o parte activă la organizarea vieții economice pe baze socialiste.

Viitorul sindicatelor e legat de menținerea Guvernului muncitorilor și țăranilor. Infrângerea acestui guvern va însemna și infrângerea mișcării sindicaliste. Cele opt luni dinaintea Revoluției din Octombrie nu au fost fără folos pentru sindicatele ruse; acestea și-au lărgit cadrele luptei lor, s'au organiza și au pregătit masele muncitorești pentru lupta revoluționară pentru Statul muncitorilor și țăranilor. **Viitorul an de luptă, luptă a armatei proletariene** în cadrele Statului sfaturilor, va înfățișa imens forțele organizațiilor muncitorești și, pe viitor, ele se vor contopi complectamente cu guvernul socialist. Atunci sindicatele nu vor avea decât o singură sarcină unică înaintea lor, aceea de a crea, întări și lărgi noul Stat socialist, întrebunțând, pentru aceasta, toată experiența, știința practică și spiritul lor revoluționar.

1985

24284/89

ANTICARIAT
CLUJ
— Lei 5 —

5